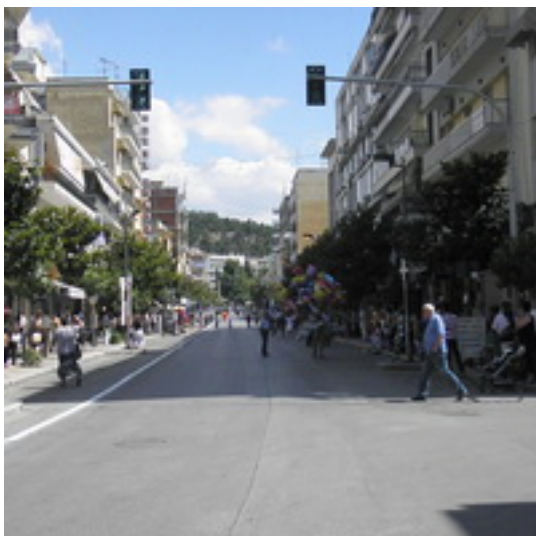

Κώστας Χ. Πασχάλης

Παρέλαση, σε κενές κερκίδες (υπό τη σκέπη του «Μεσοπρόθεσμου»)

---

29 Ιουνίου 2011. Νωρίς το πρωί. Η πόλη άδεια ετοιμάζεται να εορτάσει την επέτειο της απελευθέρωσης. Τα λίγα παιδιά στα οποία έτυχε ο κλήρος της ημέρας, ενδεδυμένα με τις «στολές» της παρέλασης (αυτές της 25ης Μαρτίου), οδηγούν τα βαριεστημένα βήματά τους στη Μητρόπολη. Παρουσία κλήρου, πιστών, ένστολων και επισήμων πραγματοποιείται η δοξολογία.

Ακολουθεί η συγκέντρωση στην πλατεία Ελευθερίας.

Η Μεραρχία σχεδόν άδεια. Μια φωνή που παραπέμπει ευθέως σε αναμετάδοση ποδοσφαιρικού αγώνα μεταφέρει στους ελάχιστους Σερραίους που έχουν ακροβολιστεί στις δύο πλευρές του δρόμου, το ιστορικό της απελευθέρωσης. Αμέσως μετά και πάντα στον ίδιο και ίσως ακόμη πιο εκφραστικό τόνο ακολουθεί η απευθείας μετάδοση της παρέλασης. Σκηνικό επαναλαμβανόμενο με εκνευριστική συνέπεια εδώ και πολλά πολλά χρόνια. Οι κυβερνήσεις πέφτουν αλλά οι «επικές» αναμεταδόσεις της παρέλασης μένουν, ως αξία σταθερή στο χρόνο.

Φωτογράφοι και κάμερες αποθανατίζουν τις «μοναδικές» στιγμές. Γονείς και συγγενείς αναζητούν επίμονα τα οικεία τους πρόσωπα στα τμήματα που παρελαύνουν. Απαντες χειροκροτούν συμμετέχοντας ενεργά στο εθνικό εγερτήριο.

Η παράσταση παίρνει τέλος. Οι γονείς «μαζεύουν» τα παιδιά τους, τα μεγαλύτερα φτιάχνουν παρέες για τη συνέχεια και όλοι μαζί συνωθούνται στις καφετερίες για να μοιραστούν τις εντυπώσεις τους. Κάποιοι άλλοι, τακτοποιούνται όπως όπως στα αυτοκίνητά τους και φεύγουν σαν κυνηγημένοι για τη «θάλασσα», προσπαθώντας έστω και με σχετική καθυστέρηση να εκμεταλλευτούν την αργία της ημέρας.

Λίγες ώρες αργότερα η βουλή των Ελλήνων υπερψηφίζει το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα. Την ίδια στιγμή η πλατεία Συντάγματος μετατρέπεται σε πεδίο μάχης. Εκατοντάδες τραυματίες έρχονται να προστεθούν στις «παράπλευρες απώλειες» του ακήρυκτου πολέμου που εδώ και μήνες έχει ξεκινήσει στη χώρα μας. Ενός πολέμου του οποίου το εύρος και τις συνέπειες ουδείς μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια. Αυτό όμως που με βεβαιότητα μπορεί κάποιος να εικάσει είναι πως τίποτα στο μέλλον δεν θα είναι ίδιο με αυτό που μέχρι πρότινος ξέραμε.

Γεύμα το μεσημέρι σε εστιατόριο της πόλης. Κατάμεστο από κόσμο. Κατάσταση ευθυμίας παντού. Καλό το φαγητό, αλλά αυτό που έκανε τη διαφορά ήταν το επιδόρπιο. Επιστροφή στο σπίτι. Η τηλεόραση μεταδίδει τα αιματηρά γεγονότα στο Σύνταγμα. Την κλείνουμε. Η πραγματικότητα τρομάζει. Τι θα λέγατε για έναν περίπατο στην κοιλάδα; Η μέρα μεγάλη και μην ξεχνιόμαστε, σήμερα είναι αργία.